

Μήνυμα ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἐκκλησιαστικῷ Ἔτει (1 Σεπτ 2016)

Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής Νικόλαος

Γράφει ο Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής **Νικόλαος**.

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος» (Ἰω. ζ' 38)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Α. Ὅλοι πλέον ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας πορεύεται σὲ μία θάλασσα πρωτοφανοῦς ἀσεβείας, συντονισμένης ὕβρεως, ἰσχυρῶν ἀμφισβητήσεων, ἀθεϊστικῆς μανίας, συστηματικῆς προσπάθειας ἀπόρριψης κάθε ἔννοιας μυστηρίου καὶ ἱερότητας, ὕπουλου διωγμοῦ κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀποκαλυπτικοῦ διαμετρήματος, μάλιστα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χριστιανικὰ συστήματα.

Ἐκτιμᾶται ὅτι σὲ λίγα χρόνια, σὲ κάποιες μεγάλες Εὐρωπαϊκὲς πόλεις, οἱ μουσουλμάνοι θὰ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς χριστιανούς. Τὸ πραγματικὸ ὅμως πρόβλημα δὲν εἶναι ὅτι οἱ χριστιανοὶ θὰ εἶναι λιγότεροι, ἀλλὰ ὅτι ἤδη εἶναι λιγότερο χριστιανοὶ καὶ ἀκόμη περισσότερο ὅτι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ χριστιανοί.

Β. Ἐναντίον τῆς πίστεως ἔχει ἐπιστρατευθεῖ ἡ ἐπιστήμη, ἡ τεχνολογικὴ παντοδυναμία, τὰ μέσα πληροφόρησης, οἱ μηχανισμοὶ ψηφιακοῦ ἐλέγχου τῶν λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς μας, ἡ πολιτικὴ, ἡ κατευθυνόμενη παιδεία, ὁ ὕλιστικὸς τρόπος ζωῆς κ.λπ.

Γ. Ὁ φιλοσοφικὸς ὀρθολογισμὸς καὶ οἱ ἱστορικὲς καὶ ἀνθρωπολογικὲς ἐπιστῆμες ἐπιστρατεύονται στὸ νὰ γκρεμίσουν τὴν πίστη στὸν Θεὸ καὶ νὰ κατασυκοφαντήσουν τὴν πορεία καὶ τὸν ρόλο τῆς Ἐκκλησίας καὶ γενικότερα τοῦ χριστιανισμοῦ στὸ παρελθὸν καὶ σήμερα.

Δ. Οί θεωρίες περί τυχαιότητας στη γένεση του υλικού κόσμου επιδιώκουν να εξαφανίσουν κάθε ιδέα δημιουργικής επέμβασης στην αρχή του σύμπαντος, άρα να μηδενίσουν την θεϊκή παρουσία και ανάγκη. Τύχη είναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὴ διάλεκτο τῆς ἀθείας!

Ε. Ἡ ἔμφαση στὴν αὐθαίρετη μονομερῆ ἐρμηνεία τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς γενετικῆς τεχνολογίας, ὑπερτονίζει τὴ βιολογικότητα καὶ ζωικότητα τοῦ ἀνθρώπου, προκειμένου νὰ μηδενισθεῖ κάθε στοιχεῖο ἱερότητός του.

ΣΤ. Οἱ βιαστικὲς ἐξαγγελίες περὶ κατασκευῆς συνθετικοῦ γονιδιώματος καὶ τεχνητῆς ζωῆς ἢ κλωνοποίησης τοῦ ἀνθρώπου ἢ βιοτεχνολογικῶν θαυμάτων (DNA editing) ἢ στὴν Φυσικὴ περὶ τῆς δῆθεν «θεωρίας τῶν πάντων» ἀποσκοποῦν στὸ νὰ ἀντικαταστήσουν τὸν Θεὸ μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἔτσι νὰ κλείσουν τὸν δρόμο καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνίας του μὲ τὸν Θεό. Ἡ τύχη ὡς ἐρμηνευτικὸ ἐπινόημα καὶ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἡ κεντρικὴ παρουσία στὸν κόσμο ἐξαφανίζονται τὸν Θεὸ καὶ ὡς πρόσωπο καὶ ὡς ἔννοια.

Ζ. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ τεχνολογίες τῆς γενετικῆς καὶ ἐγκεφαλικῆς ἐνδυνάμωσης (Gene enhancement καὶ Brain enhancing (pills and boosters), τὰ ἐγκεφαλικά ἐμφυτεύματα, ἡ μεταμόσχευση προσώπου, οἱ τολμηρὲς τεχνολογικὲς παρεμβάσεις στὸ νευρικὸ καὶ γενετικὸ κύτταρο, ἡ προσπάθεια νευροβιολογικῆς ἐρμηνείας τῶν ψυχικῶν φαινομένων κ.λπ. ἐπιδιώκουν τὴν τεχνολογικὴ αὐθυπέρβαση τοῦ ἀνθρώπου (transhumanism), ἀγνοῶντας καὶ ἀπορρίπτοντας ταυτοχρόνως τὴν αὐτεξούσια κίνησή του πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν κατὰ χάριν εἰσοδὸ του στὴν ὑπὲρ φύσιν κατάσταση (θέωσις).

Η. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ φύλου, ὅχι ὡς διόρθωση ὑφιστάμενης ἀνατομικῆς καὶ φυσιολογικῆς δυσαρμονίας, ἀλλὰ ὡς ἐπιλογὴ ἀφύσικης ἀπαίτησης καὶ νοσηροῦ θελήματος, ἡ ἀντικατάσταση τῆς ἀνατομικῆς καὶ φυσιολογικῆς ταυτότητος τοῦ φύλου μὲ τὸν λεγόμενον σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ ὡς ἐπιλογὴ, καὶ ἡ μὲ κάθε τρόπο δικαιολόγησή της, μάλιστα στὴ βάση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἀντιρατσιστικῆς ἀντίληψης, συντρίβοντας τὴν ἱερότητα τῆς ψυχοσωματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀπομακρύνουν βάνανυσα ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῆς «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ» παρακαταθήκης του.

Θ. Ὁ ἐκφυλισμὸς τῆς Ἐκκλησίας σὲ σύστημα κοινωνικῆς πρόνοιας ἢ πολιτιστικῆς κληρονομιάς, παράλληλα μὲ τὴν ἀντικατάσταση τῆς φιланθρωπίας στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἕναν ἀποστεωμένο χωρὶς Θεὸ ἀνθρωπισμὸ καὶ ἔννοιες ὅπως ἀλληλεγγύη, ἀλληλοβοήθεια, φιλία, εἰρηνικὴ συνύπαρξη κ.λπ., στὴν οὐσία καταργεῖ τὸν μυστηριακὸ χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας ὡς πνευματικῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν καὶ τὴν μεταμορφώνει σὲ μηχανισμὸ ἐπίλυσης κοινωνικῶν προβλημάτων ἐντελῶς ἐπίγειας προοπτικῆς.

Ι. Ἡ μεθοδευμένη ἐπιδίωξη εἴτε νὰ ἀμφισβητηθεῖ ἡ ἱστορικότητα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς αὐτοαποκαλούμενους μυθικιστὲς εἴτε νὰ συκοφαντηθεῖ ἡ ἀκεραιότητα τῆς ζωῆς Του καὶ ἡ αὐθεντικότητα τῶν ἱερῶν κειμένων, καὶ ἡ παράλληλη προσπάθεια ἀποχριστιανοποίησης τῶν κοινωνιῶν μας μὲ τὴν κατάργηση τῶν συμβόλων καὶ τὸν ἀποχριστιανισμὸ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ τῆς παιδείας, τελικὰ ἐπισφραγίζουν τὴν προσπάθεια ἀποδόμησης τῆς πίστεως. Ἡ παγκόσμια ἀνασφάλεια, ἡ μαζικὴ καταστροφὴ ἀρχαιότατων πολιτισμῶν καὶ ἡ βίαιη μετακίνηση ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς ρίζες τους καὶ ἀνακάτωμα ὁλόκληρων λαῶν συμπληρώνουν τὸ ὅλο σκηνικόν. Ἕνας κόσμος δίχως Θεό! «Οἱ ἄνθρωποι λησμόνησαν τὸν Θεόν· ἀπὸ ἐκεῖ ἔρχονται ὅλα τὰ κακά» (Ἀλεξάντερ Σολζενίτσιν, 1983).

ΙΑ. Ὁ ὑπερτονισμὸς τῶν λεγομένων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται ἐλκυστικὸς καὶ θεμελιωτικὸς μιᾶς νέας ἠθικῆς περὶ τοῦ ἀνθρώπου, καταργεῖ τὰ «δικαιώματα» τοῦ Θεοῦ καὶ περιθωριοποιεῖ τὴν χάρι Του. Ὁ ἀντιρατσισμὸς καὶ ἡ ἀνεκτικότητα, ἡ πολυπολιτισμικότητα καὶ ἡ πολυθρησκευτικότητα, ἐνῶ στὴν οὐσία τους περιέχουν κάτι τὸ βαθὺ χριστιανικόν, ὅπως

παρουσιάζονται και ὅπως ὑποστηρίζονται, καίρια προσβάλλουν τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ οὐσιαστικὰ ἀλλοιώνουν τὸ πρόσωπο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἡ πολυθρησκευτικότητα μεταμορφώνει τὴν πίστη στὸν Θεὸ σὲ κοινωνικὸ φαινόμενο.

ΙΒ. Ὅλα αὐτὰ ὁδηγοῦν σὲ μιὰ πρωτοφανῆ σύγχυση, σὲ ἀλλεπάλληλα ἀδιέξοδα, πλάνες, αἰρέσεις, παγκόσμια ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κατάρρευση, ἀνατροπὴ διαχρονικῶν ἠθικῶν σταθερῶν, πολυμέτωπη προσβολὴ τῆς ἀνθρώπινης ὀντολογίας. Ἐπὶ πλέον, ἀποδυναμώνουν τὴν πίστη, ὑποβαθμίζουν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀποχριστιανοποιοῦν τὸν κόσμον, ἐξαφανίζουν τὸν Θεὸ καὶ κάνουν τὸν λόγο καὶ τὸ ὄνομά Του ἀρχικὰ μὲν μὴ ἀναγκαῖα, στὴ συνέχεια περιφρονητέα, ὕστερα μὴ ἐπιθυμητὰ καὶ τέλος μισητὰ καὶ ἀποδιοπομπαῖα. Ἔτσι θεμελιώνεται ὁ σύγχρονος ἀθεϊσμός καὶ ὁργανώνεται ὁ σύγχρονος διωγμὸς τῆς πίστεως καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ.

ΙΓ. Τελικὰ, ὁ ἄνθρωπος καταντᾷ μιὰ ἐπίπεδη, μονοδιάστατη ὄντοτητα, μιὰ βιολογικὴ μηχανὴ ποὺ ἡ ζωὴ τῆς ἐκτυλίσσεται ἀπρόβλεπτα μέσα σὲ μία πολὺ στενὴ ζώνη χρόνου, ὁ δὲ θάνατος προσδιορίζει τὴν ὀριστικὴ ἐπιστροφὴ στὴν ἄβυσσον τῆς ἀνυπαρξίας. Χειρότερη ἀπὸ τὴν ἐφημερότητα εἶναι ἡ συνειδητοποίησή της ὡς περιορισμένης παροδικότητος. Τότε ἡ λογικὴ καὶ ἡ σκέψη ἀποτελοῦν τιμωρία καὶ ὄχι δῶρον. Καὶ ἡ ἐλευθερία τραγικὴ παρακαταθήκη· ἀνάμεσα στὸν αἰώνιον καὶ θεωμένο ἄνθρωπον νὰ ἐπιλέγεις τὸν ζωικὸ καὶ μηδενιστικόν.

ΙΔ. Ἡ Ὁρθόδοξη μαρτυρία τῆς κοινωνίας τοῦ Θεοῦ, διατυπωμένη καὶ ἐμπειρικὰ τεκμηριωμένη μέσα στοὺς ναοὺς μας καὶ τὰ μοναστήρια μας, στὰ μυστήρια καὶ τὴ ζωὴ μας πρέπει νὰ κατατεθεῖ ὡς στεντόρεια πανορθόδοξη κραυγὴ στὴν ἐποχὴ μας. Ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία καὶ ἐμπειρία εἶναι ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ φωτίσει τὴ σύγχρονη πραγματικότητα καὶ γι' αὐτὸ ὀφείλει νὰ καταθέσει τὸν λόγο της καὶ πρὸς ἐπιστηριγμὸν τῶν πιστῶν καὶ ὡς μαρτυρία στὸν ὑπόλοιπον χριστιανικὸν κόσμον.

Γιὰ ὅλους τοὺς προαναφερθέντες λόγους, σᾶς καλῶ ὅλους μαζί ὡς τοπικὴ Ἐκκλησία, νὰ ξεκινήσουμε τὸ Νέον Ἐκκλησιαστικὸ Ἔτος ἐπαναλαμβάνοντας μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸν λόγο μας τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ὅπως αὐτὸ ἔχει ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὴν Α' καὶ τὴν Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ὅπως ὁμολογεῖται ἔκτοτε καὶ γιὰ δεκαεπτὰ αἰῶνες ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν Ὁρθοδόξων ἀπαράλλακτο. Ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουμε καθημερινὰ μέσα στὸ σύγχρονον πλαίσιο προβλημάτων, τάσεων, νοοτροπιῶν, καὶ ὡς ἔνδειξη τῆς διαχρονικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτῃ ἡ ὁμολογία ἀποτελεῖ καὶ ἀπάντηση στὸν σύγχρονον κόσμον.

Ἡ ἴδια Ὁρθόδοξη Ὁμολογία, ἀπαράλλακτο τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, 17 αἰῶνες μετὰ

Σὲ μία ἐποχὴ καὶ σὲ ἓναν κόσμον ποὺ μὲ μῖσος ἀμφισβητεῖ καὶ μυωπικὰ ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ὁμολογοῦμε τὴν ζωντανὴ παρουσία Του στὴ ζωὴ μας, μάλιστα ὡς Πατὴρ γεμάτου ἀγάπης καὶ ἔτσι ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογεῖ ὁ καθένας μας καὶ ὅλοι μαζί: **Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα.**

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ δύναμις τοῦ «κοσμοκράτορος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ἐφ. στ' 12) φαίνεται νὰ κυριαρχεῖ παντοῦ καὶ νὰ κατευθύνει τὰ πάντα, ἐμεῖς ὁμολογοῦμε τὴν πίστη μας στὸν Θεὸν πατέρα ὡς **Παντοκράτορα**, ὁ ὁποῖος εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ κοσμοκράτορος, ἀφοῦ «μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α' Ἰω. δ' 4).

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἐπιστρατεύει τὴν ἐπιστήμην, προκειμένου νὰ πείσει ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀποτέλεσμα τυχαιότητος ἢ αὐτόματης γένεσης καὶ ἀντικαθιστᾷ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀόριστὴ ἔννοια τῆς τύχης, ταυτόχρονα δὲ ὑποστηρίζει ὅτι ὑπάρχει μόνον ὅ,τι βλέπουμε καὶ ψηλαφοῦμε καὶ πείσμονα

ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξὴ μὴ ὄρατοῦ κόσμου, ἐμεῖς ὁμολογοῦμε Θεὸν δημιουργόν, **ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων**, δηλαδή καὶ ὅλου τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού παλινδρομεῖ ἀνάμεσα στὴν ἀσεβῆ ἀπόδοση ἀνθρώπων ἀδυναμιῶν καὶ παθῶν στὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν ἀμφισβήτηση τῆς ἱστορικῆς παρουσίας Του, ἐμεῖς διακηρύσσουμε τὴν προαιώνια ἐκ τοῦ Πατρὸς γέννησή Του καὶ τὴν τέλεια θεότητά Του καὶ ὁμολογοῦμε καὶ σήμερα ὅτι πιστεύουμε **καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.**

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού διερωτᾶται ποῦ εἶναι ὁ Θεός, πού δυσκολεύεται νὰ τὸν διακρίνει καὶ βιάζεται νὰ τὸν ἀπορρίψει, ἐμεῖς ἀναφωνοῦμε ὅτι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», καὶ ὁμολογοῦμε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν τέλειον Θεὸν καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν μόνον ἀναμάρτητον, **τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.**

Σὲ μιὰ ἐποχὴ καὶ σὲ ἓναν κόσμο πού «μισεῖ καὶ διώκει, ἀρνεῖται καὶ σταυρώνει τὸν Κύριον», πού θεωρεῖ τὸν λόγο τῆς θυσίας Του «μωρίαν ἢ σκάνδαλον», ἐμεῖς τὸν ἀναγνωρίζουμε ὡς «Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Α' Κορ. α' 24) καὶ Τὸν ὁμολογοῦμε ὡς ζῶντα Θεὸν **σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.**

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού φοβεῖται τὸν θάνατο καὶ τὸν ἀρνεῖται, ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τὴν ζωὴ καὶ τὴν πολεμᾶ υἱοθετῶντας εὐγονικὲς καὶ εὐθανασιακὲς ἀντιλήψεις καὶ πρακτικὲς, πού στὸν λεγόμενο πολιτισμένο καὶ ἀναπτυγμένο κόσμο γιὰ κάθε παιδί πού γεννιέται ἔχει καταστρέψει διπλάσια ἔμβρυα, ἐμεῖς διακηρύσσουμε τὴν πίστη μας στὴ συντριβὴ τοῦ θανάτου διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὅποιο ὁμολογοῦμε **καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.** Τὸν ὁμολογοῦμε ὄχι θῦμα τῆς ἱστορίας, οὔτε ὡς θεατὴ τοῦ κόσμου ἢ ἀπλῶς πρότυπο πρὸς μίμησην, ἀλλὰ ὡς νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ Θεὸν «κλῶμενον καὶ ἐκχυνόμενον, προσφερόμενον καὶ διαδιδόμενον», κοινωνούμενον, ὅτι δηλαδή ὑπάρχει στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ νὰ μετέχεται καὶ νὰ κοινωνεῖται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι «γεύονται καὶ βλέπουσιν ὅτι Χριστὸς ὁ Κύριος» (Ψαλμ. λγ' 9).

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού συνηθίζει μόνον νὰ κρίνει καὶ ὄχι νὰ κρίνεται, πού ἀρνεῖται τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ περιφρονεῖ τὶς ἐντολές Του, ἐμεῖς ζοῦμε μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς δευτέρας παρουσίας Του, τὸ φρόνημα τῆς ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ ἀπολογίας μας καὶ τὴν πίστη στὴν αἰώνια βασιλεία Του. Γι' αὐτὸ καὶ Τὸν ὁμολογοῦμε **καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς• καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.**

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ὁμιλεῖ γιὰ πνευματικὸ πολιτισμό, ἀλλὰ ἀγνοεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πού ἀρνεῖται τὴν θεϊκὴ παράκληση καὶ χάρι, πού ζεῖ ἀπαράκλητα μέσα στὴν ὑλιστικότητα καὶ στὴν ἐφημερότητα, ἐμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι πιστεύουμε **καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρί καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν,** καὶ ὁμολογῶντάς το ὡς Παράκλητον λαλοῦντα διὰ τῶν Πατέρων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ζοῦμε μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς χάριτός Του.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού αὐτοχαρακτηρίζεται ὡς μεταχριστιανικὴ, πού μετατρέπει τοὺς ναοὺς τῆς σὲ ἀγορές καὶ καταστήματα, σὲ χώρους διασκέδασης καὶ γυμναστήρια, πού ἀρνεῖται τὴ γνώση τῆς ἀλήθειας, πού ζεῖ μέσα σὲ διχασμοὺς καὶ διαιρέσεις, ἐμεῖς ζοῦμε τὴν **Ἐκκλησίαν ὡς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικήν.** Ὡς Μία, μόνον αὐτὴ περικλείει μέσα τῆς τὸν Χριστὸ καὶ «πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰω. ιστ' 13) • ὡς Ἁγία ζεῖ καὶ κηρύττει αὐθεντικὰ τὴν μετάνοια, τὴν ταπείνωση καὶ τὸν ἁγιασμό, «οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον» (Ἐβρ. ιβ' 14)• ὡς Καθολικὴ, ἀγκαλιάζει ὅλον τὸν κόσμο καὶ τὴν κτίση, ἔχει ἐπαγγελία «ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης» (Α' Τιμ. δ' 8), κατέχει τὸ

πλήρωμα τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιθυμεῖ «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθεῖν» (Α΄ Τιμ. β΄ 4) «μαθητεύουσα πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ. κη΄ 19)• ὡς δὲ Ἀποστολικὴ τηρεῖ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ζεῖ κατὰ τὸ πρότυπο τῆς ζωῆς τους καὶ διαφυλάσσει τὴν πίστιν τους ἀπαράλλακτα.

Σὲ μία ἐποχὴ ποὺ ἔχει συντρίψει τὸν ἄνθρωπο στὸ ἐπίπεδο τῆς βιολογικῆς ὀντότητος καὶ μόνον, ποὺ τὸν ἀναγνωρίζει μόνον ὡς μηχανὴ ποὺ τεχνολογεῖται ἢ πληροφορία ποὺ προγραμματίζεται ἢ κοινωνικὴ ὀντότητα μὲ συμφέροντα, δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, ποὺ μηδενίζει κάθε προοπτικὴ του, ποὺ ἰσοπεδώνει τὴν ἀξία του• σὲ ἕναν κόσμον ποὺ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὸν Θεὸ ἀπεγνωσμένα παλεύει γιὰ τὴ ζωὴ καὶ κληρονομεῖ μονίμως τὸν θάνατον, ποὺ προσπαθώντας μὲ τὴν τεχνολογία του νὰ ἐνδυναμώσει τὴν ἀνθρώπινη φύσιν (human enhancement, transhumanism), τελικὰ τὴν καταργεῖ, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὸ πρόσωπο τῶν ἁγίων τῆς καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐλευθερώνει καὶ τὴν ὑπερβαίνει θεώνοντάς τιν καὶ καθιστώντάς τιν μεθεκτικὴν τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἀναγνωρίζουμε τὸν ἄνθρωπον ὡς πλασμένον «κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ» (Γεν. α΄ 26), ὡς «ζῶον θεούμενον», ὡς κεκλημένον νὰ γίνῃ «θείας κοινωνὸς φύσεως» (Β΄ Πέτρ. α΄ 4), ὡς διὰ τοῦ βαπτίσματος «ἄνωθεν γεγεννημένον» (Ἰω. γ΄ 7) ὡς «μὴ ἔχοντα ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦντα» (Εβρ. ιγ΄ 14). Γι’ αὐτὸ καὶ ὅλοι μαζὶ καὶ ὁ καθένας μας χωριστὰ ***ὁμολογοῦμεν ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.***

[Πηγὴ](#)